

NAPROSTO DOKONALÝ DEBUT O VĚČNOSTI PRVNÍ LÁSKY

PRVNÍ KONEC

*Kolikrát
můžete
ztratit
člověka,
kterého
milujete?*

LAUREN JAMESOVÁ

COO
BOO *styl*

První konec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Lauren Jamesová
První konec – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

PRVNÍ KONEC

LAUREN JAMESOVÁ

COO
BOO

Památce Aishy Ahmadové
1991–2011

Zasloužila sis mnohem víc, než co ti život dal.

*Vrátí se – vrátí se zpět,
dokud se bude točit rudý svět.
Nikdy nezkřivil jediný list či strom,
proč by teď měl duše zabíjet?*

Rudyard Kipling, „The Sack of the Gods“

PROLOG

Když spolu byli naposledy, bylo pozdě večer a pronásledovali je.

„Už se to děje zas,“ řekla Katherine a okamžitě toho litovala. Matthew neodpověděl, jen jí stiskl ruku ještě pevněji. Katherine věděla, co to znamená. Čeká je smrt.

Utíkali. Katherine se snažila být potichu, ale její dech byl v okolním tichu až nebezpečně hlasitý. V uších jí duněl tlukot vlastního srdce. Matthew jí přitiskl dlaň na záda a pobízel ji vpřed.

Slyšela za sebou kroky. Zrychlovaly, doháněly je.

Zahnuli za roh a schovali se v místnosti. Matthew za nimi roztřesenými prsty zamknul dveře. Zírali na sebe a naslouchali, jestli uslyší své pronásledovatele. Chvilí bylo ticho. Měli ještě pár minut, ale to bylo všechno. Najdou je. Jediná otázka byla, jestli nejdřív dokážou splnit svůj úkol.

„Příště nebudeme čekat, až se to stane, a přestěhujeme se někam, kde je teplo a klid,“ prohlásila udýchaně Katherine.

„Líbilo by se mi třeba Španělsko,“ usmál se Matthew a přitáhl si ji k sobě v posledním zoufalém polibku.

KAPITOLA 1

K,

jdu ven koupit oběd. Jestli ještě jednou
sáhneš na moje bakteriální kultury, aspoň
měsíc ti neudělám palačinky a myslím
to vážně. Nebylo to vtipné napoprvé
a rozhodně to postupem času nezačíná
být vtipnější. A je jedno, co si o tom
myslíš ty.

Už žádné schovávání mých experimentů.

Miluju tě.

Matt

KAMPUS NOTTINGHAMSKÉ UNIVERZITY, ANGLIE, 2039

Kate nalila do kádinky glycerol a odměřila si, kolik ho bude potřebovat pro dnešní experiment. Neměla sice dneska na laborky zrovna náladu, ale byla to teprve druhá praktická cvičení z biologie od chvíle, kdy začala výuka, takže si je nechtěla nechat ujít. Na náladě jí rozhodně nepřidalo to, že byla jediná, kdo ještě neměl partnera do dvojice, takže musela dělat všechno sama. Dvojnásob práce než všichni ostatní prváci. Ne, že by jí vadila zrovna práce navíc. Jen by bylo fajn mít někoho, s kým by si mohla trochu poklábosit, což bylo – soudě podle davu kolem přístroje na led – právě to, čemu se věnovali všichni ostatní studenti.

Vzala tablet, otevřela si na něm učebnici a vtom jí na rameno poklepala uštvane vyhlízející vedoucí laboratoře. Kate upustila stylus a otočila se. V tutéž chvíli taky strčila ruku do kapsy a sevřela v prstech medailonek, který si tam schovala minulý týden, když jí začal vadit při práci u laboratorní digestoře.

Vedoucí ukázala na mladíka, který stál vedle ní. „Tohle je tvůj nový partner do dvojice. Právě sem přestoupil z chemie. Ujmeš se ho, že ano?“

A pak se otočila na patě a zmizela ve víru stresu a páry, aby se postarala o dalšího prváka, který právě na zem upustil kádinku plnou něčeho odporného a pak do toho ještě šlápnul.

Kate se zadívala na svého nového partnera.

„Ahoj,“ pozdravila ho pochybovačně. Vytáhla z kapsy medailonek a znovu si ho zapnula kolem krku.

Kluk na ni koukal s nerozluštitelným výrazem ve tváři. Pak kývl na pozdrav. Měl na sobě tvídovou vestičku, což Kate zarazilo, a pod ní odrbané tričko s logem nějaké kapely. Světle hnědé vlasy mu visely do očí v retro ofině, která vypadala jako něco ze začátku století. Kate si s potěšením uvědomila, že navzdory svému pochybnému módnímu vkusu byl přesně její typ.

„Vítej v mém doupěti. Chovej se tu jako doma.“ Kate pokynula rukou směrem k laboratoři, kde to začínalo být cítit hnojem. O kousek dál se hlouček klábosilů od přístroje na led shromáždil kolem rozlité tekutiny a s rukávy bílých plášťů přitisknutými na nos radili vystresované vedoucí, co s tím.

Kate se otočila zpátky k novému klukovi, který právě odložil svůj laboratorní plášť na lavici, jako by čekal na její svolení. Byl to zbrusu nový plášť a jeho majitel ho podle všeho používal spíš jako ruksak, protože z jeho útrob teď vytáhl sbírku sešitů a něco, co vypadalo jako oběd. (*V biologické laboratoři!* Copak nemá žádný pud sebezáchovy?) Lovil jablko z místa, kam se mu po podlaze odkutálelo, a ona si uvědomila, že se zálibně dívá na to, jak se mu nad límcem vlní vlasy.

Když si kluk všiml, že ho Kate pozoruje, zčervenál – lícní kosti, které mu Kate upřímně záviděla, mu polila sprška zářivě růžové barvy. Pro chemika byly tak krásné kosti škoda. Kate si sundala ochranné brýle, aby nějak zakryla fakt, že ji načapal, jak na něj civí. Chvíli s brýlemi zápolila, protože se jí zasekly v hustých rudých vlasech.

On fakt zčervenál? Kate si nebyla jistá, co s tím má dělat. Je to dobře, když se kluk červená, když na něj koukáte? Klidně mohl mít cedulku s nápisem: „Ahoj, jsem plachý ne-

společenský vědec. Prosím, nedívejte se mi přímo do očí, nebo omdlím." Kate si v duchu malovala, jak se představuje jako „plachý nespolečenský vědec“ a jeho melodický skotský přízvuk rychle skáče přes slabiky, ale to už si kluk odkašlal a promluvil.

„Zatím jsem si ještě nestáhl učebnici. Co dnes děláme za pokus?“

Tak tohle bylo trochu zvláštní. Zněl přesně tak, jak si Kate v duchu představovala, přesně ten měkký skotský akcent. Kate se zamračila. Proč si myslela, že je Skot?

„Jak to tak vypadá, dnešní pokus je kydání koňského hnoje,“ žertovala a zalétla pohledem ke skupince studentů, kteří se stále ještě tísnilí kolem louže.

Kluk jí věnoval dříčkatý úsměv a trochu se uvolnil. Pak si natáhl laboratorní plášť.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se a sjel ji očima od hlavy až k patě. Pohledem se zastavil u límce jejího pláště, který byl zdobený odznáčky a korálky, ale nic neřekl. Což bylo dobře. Zrovna on neměl moc co říkat o jejích módních doplčích, vzhledem k tomu, že mu z kapsy čouhal kus šunkového sendviče. Mělo jí to připadat divné, ale nepřipadalo.

„Kate Finchleyová,“ odpověděla vesele a snažila se působit trochu normálněji.

Kluk zvedl obočí ve výrazu, který vypadal jako překvapení. Kate nechápala, proč by ho mělo překvapovat zrovna její jméno.

„Matt,“ představil se na oplátku. „Matt Galloway.“

„Ahoj Matte, ráda tě poznávám. Vítej na oddělení biologie atakdále. Já tě odněkud znám, nepotkali jsme se už?“

Jasně, nemusí přece působit normálně, chovat se jako jeho osobní stalker je taky super.

„Určitě jsme se nepotkali, to bych si pamatoval.“ Znovu zčervenal a pak se zakoktal. „Teda, já jsem ještě ani nikdy nebyl v téhle zemi. Přestěhoval jsem se sem kvůli vysoké.“

Kate si ho zkoumavě prohlédla. Musí být asi hodně chytřý, když mu dali povolení ke studiu v zahraničí. Od té doby, co před téměř dvaceti lety získalo Skotsko po poslední světové válce nezávislost, bylo skoro nemožné takové povolení dostat.

Hmmm. Nezdálo se, že by lhal. Tak odkud ho znala?

Nejspíš by se měla vrátit k práci a dát mu týden dva, aby si zvykl, a teprve potom ho začít trýznit pokusy o konverzací nebo něčím ještě děsivějším, třeba zdravením na chodbě. Bylo zcela jasné, že její nespoutaná sexualita ho naprosto ohromila – nebo to si aspoň Kate říkala a nikdo nemohl dokázat opak. Každopádně od něj nemohla odtrhnout zrak. Bylo na něm něco... důvěrně známého.

Matt už se nepokusil ze sebe vymáčknout něco dalšího a jen na ni upíral zmatený pohled. Kate se bála, že kdyby se snažila pokračovat v rozhovoru na jakékoli téma, mohl by snad dokonce umřít z toho, kolik krve se mu nahrnulo do hlavy, ale ticho, které se mezi nimi rozhostilo, bylo tak rozpačité, že nakonec promluvila. „Takže proč jsi vlastně přešel z chemie na biologii?“

„Na chemii neměli ani zdaleka tolik výbuchů, jak jsem doufal.“ Znělo to jako odpověď, kterou si připravil předem. Nejspíš se ho na to v poslední době ptali už mockrát.

„No, v biologii taky není ani zdaleka dost obřích chobotnic, sorry.“

Matt se zakřenil. „Škoda. Co aspoň katedra fyziky, je to lepší?“

Kate cítila, jak si ji po očku prohlíží, a snažila se setřást nepříjemný pocit. Babička o ní kdysi tvrdila, že je dokonalá prerafaelitská kráska, což podle Kate znamenalo, že její postava je trochu moc oblá na to, aby vyhovovala ideálu krásy jednadvacátého století. Její vlasy měly šokující odstín červené. Lidé ve škole si z ní občas dělali legraci, že je zrzavá jako liška, ale Kate svoje vlasy milovala moc na to, aby se tím nechala vyvést z míry. Většinu času se sebou každopádně byla docela spokojená, ale to jí nezabránilo v tom, aby se cítila nejistě, když se na ni hezký kluk koukal, jako by byla to nejzajímavější, co za celý den viděl.

„Fyzice bych dala tak šest bodů z deseti. Není tam dost brunetů,“ prohlásila. V prvním týdnu školy měli s fyzikáři dost neuspokojivý společný seznamovací večírek.

Matt se znovu zazubil a Kate se na něj usmála. „Ale slyšela jsem, že výzkum MRI mají skoro stejně dobrý jako v Cambridgi.“

„Tak na to se podívám. Když mi nevyjdou ty chobotnice.“

„Určitě vyjdou. Dneska ale žádné mořské příšery nebudou. Testujeme vliv hnojiv na vývoj bakteriálních kultur.“

„To zní jednodušeji než chemické laborky. Tam jsem musel přivést k varu kyselinu. Hned první den.“

„Auvajs. No, tady se o tebe postarám já.“ Podala mu latexové rukavice. Jejich ruce se zlehka dotkly.

Kate se zachvěla a na chvilinku zavřela oči. Měla trochu divný pocit.

Carlisle, Anglie, 1745

Katherine nepřítomně zírala z okna kočáru a prohlížela si rušné ulice města, které jí mělo být novým domovem. Venku hustě pršelo a těžké kapky na chvíli očistily špinavé dlažební kostky. Zastavili za hlasitého cvakání koňských podkov. Kočí obešel vůz, aby jí pomohl vystoupit. Věnoval jí lehký úsměv, zatímco se ho Katherine pevně držela, aby neztratila rovnováhu.

> V čase-kraji 1745 navázán první kontakt

Katherine cítila, jak ji jeho dotek uklidňuje a výraz v její tváři zjhl, ačkoli na úsměv se ještě nevzmohla. Už se neusmívala několik týdnů.

„Musíme říci švadleně, aby ti co nejdříve ušila nové šaty,“ prohlásila její teta Elizabeth, když za ní vystoupila z kočáru. „V těchto starých hadrech tě prostě mezi carlisleckou společnost uvést nemohu.“

Katherine netečně přikývla. Elizabeth byla tak nadšená z toho, že ji bude brát na večírky a společenské obědy. Jako by to nebyl sotva týden, co se jí změnil celý život.

Kočí je s širokým deštníkem nad hlavou doprovodil do krejčovského salonu. Než odešel, ještě se ujistil, že je

později odpoledne vyzvedne. Měl skotský přízvuk. Hospodyně v domě její babičky se Katherine snažila trochu rozptýlit během balení a vyprávěla zkazky o tajuplných a nebezpečných divokých Skotech. Marně. Katherine byla příliš rozrušená – její domov kolem ní dělili na kousky a její babička byla mrtvá.

Když vešly do krejčovství, Katherine sáhla do kapsy a nahmatala útržek papíru s inzerátem, v němž její starý domov – jediný domov, který kdy poznala – nabízel k prodeji. Prodával se nejen dům, ale i veškerý nábytek.

HRABSTVÍ CUMBRIA, ANGLIE

17 mil od Carlisle

ROZKOŠNÉ VENKOVSKÉ SÍDLO, plně vybavené. Právní zástupce slečny Katherine Finchleyové uctivě oznamuje, že je touto pověřen řízením pozůstalosti a vyplývajícím prodejem dědictví po zesnulé lady R. Finchleyové z Cumbrie. Hodnotná nemovitost skládá se z pěti pěkných ložnic, z nichž každá má vlastní šatnu, z rozmanitých pokojů pro služebnictvo, prostorné vstupní haly, kuchyně a všech dalších užitkových domácích místností, jakož i oddělené kočárovny pro jeden kočár, stáje se čtyřmi stánami a rozličných prostorných stodol. K tomu náleží taktéž zahrada, výběh pro koně a deset akrů luk. Dotazy a žádosti směřujte prosím na právní firmu Durrant a synové, a licitátorům v Carlisle.

Elizabeth v krejčovství vybrala světle zelené hedvábí s růžovým lemováním a Katherine nehybně stála a čekala, až jí švadlena vezme míry, aby jí šaty dokonale padly. Katherine nezapomněla tetě vyjádřit svůj vděk, ale v přiléhavých šatech z drahé látky se cítila nesvá. Dokud žila její babička, nikdy na sobě nic tak přepychového neměla.

Posledních pár let strávila péčí o babičku, takže měla jen velmi malý okruh známých. Nelitovala toho, ale teď, když měla čelit zbytku světa, si uvědomila, jak moc se uzavřela sama do sebe. Brzy oslaví osmnácté narozeniny, bylo na čase dospět. Otočila se ve svých nových šatech kolem dokola. Najednou měla pocit, že je připravená začít nový život s tetou, strýcem a sestřenicí.

ZPRAVODAJ *THE TIMES* hledá asistenta, který ho doprovodí na cestě na krymskou frontu. Náplní práce budou běžné povinnosti sluhy, zapisování poznámek a přepisování. Osoby stížené leností nebo vtíravostí nechť se neobtěžují na tento

inzerát odpovídat, jakož ani ty osoby, jež nevydrží strasti námořní plavby.

Řádně ofrankovaným dopisům, zaslaným krukám M. Gallowaye, bytem na Hatton Garden 104, Londýn, bude věnována patřičná pozornost.

Folios/v3/Čas-kraj-1854/MS-2

Poznámka: Výstřižek z inzertní rubriky novin *The Times*

Southamptonský přístav, Anglie, 1854

Katy vzhledla od inzerátu z *Timesů*, který třímala v ruce. V davu vojáků v červených kabátech, kteří nastupovali na parník, si připadala nesvá a rozpačitá. Najednou si byla palčivě vědoma toho, že má na sobě chlapec-ké ošacení – krátké hnědé kalhoty, košili a sako – které přitom bez potíží nosila už celé roky. Už dlouho nepotkala žádné nové lidi a začínala si být až příliš jistá tím, že jí hra na muže projde. Předstírat, že jste dospívající sluha, je snadnější, když vám už lidi věří. Přesvědčit nové známé je ale něco úplně jiného. Co když se na ni ten novinář podívá a rovnou ji s výsměchem

odežene? Co když řekne, že čekal muže, a ne hubenou holku?

Katy věděla, že její rysy jsou dost ženské, ale doufala, že s nakrátko ostříhanými vlasy a v mužském oblečení ji bude považovat za podvyživeného čtrnáctiletého kluka a ne za šestnáctiletou dívku. Kdyby na svůj výkon nebyla tak hrdá, skoro by ji to uráželo.

Narovnala se v ramenou a v duchu si spílala za to, jak hloupě se chová. Pak se vydala najít svého nového zaměstnavatele. Proplétala se mezi uplakanými rodinami, které přišly vojákům zamávat na rozloučenou. O kousek dál vedli po lodním můstku zdráhavého koně. Zvíře se co pár kroků zastavilo a zadívalo se pod sebe na vlny narážející do přístavního mola.

Katy vylezla na dřevěnou bednu se zásobami, která čekala, až ji naloží na loď, a rozhlédla se. Zpravodaje z *Timesů* zahlédla v davu hned. Četl noviny a u nohou měl několik zavazadel. Nevypadal tak, jak Katy čekala, ale instinktivně věděla, že je to on. Ve zmačkané košili a vestě působil mezi vojáky v nažehlených uniformách zcela nepatřičně.

Byl mladý, jen o několik málo let starší než ona, a úplně stejně hubený. Na hlavě měl kšticí umolousaných vlasů a brýle a nevypadal ani na to, že by vydržel mořský vánek, který vál v přístavu, natožpak válku. Katy se na jednu cítila mnohem sebevědoměji. Vždyť byl takový třasořitka!

„Pan Galloway?“ zeptala se. Mladý muž vzhledl od svých novin a usmál se na ni. Měl výrazné lícni kosti a –

ach! – doličky. To v jeho tvářích byly rozhodně doličky.
Ach.

„Ty jsi určitě Christopher Russell! Matthew Galloway,
rád tě poznávám.“

„Já – dobrý den.“ Katy sebou v duchu zatřásla. Zněla
jako hňup. Úplně ji znervózněl, protože byl tak nápadně
krásný, určitým povýšeným způsobem, tedy – pokud se
vám takové věci líbí. Katy ztěžka polkla.

Trochu rozrušeně mu potřásla nabízenou rukou.

> V čase-kraji 1854 navázán první kontakt